

אמרי שפר 'תקיב'

מתוך 'ליקוטי שמואל'

מלקט ועורך ע. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com, 058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

60 ש"ח

בלבד

להזמנה

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

"אדם נדרש לחלום, לרצות ולפעול למימוש החלום"

אחד מאדמור"י "פולין" שאשתו פיזרה מעות הרבה לצדקה עד שנעשה בעל חוב, והחליט להזמין את אשתו לדין תורה, וכשבאו שניהם לפני בי"ד טען הבעל שאסור לאישה לתן צדקה מנכסי בעלה יותר מדבר מועט, והאישה הזאת פיה פתחה בחכמה וענתה בו לאמור, הרי הבעל מחויב ברפואת אשתו, ואני בראותי עני בדחקו הרי לבי כואב לי ורפואתי הוא בנתינת הצדקה, א"כ מחויב הבעל בצדקות אלו שהם רפואתי.

אומרים בשם הגאון מוילנא זצ"ל. שלכאורה מדוע משתמש משה רבנו כאן בלשון הווה אנכי נותן לפניכם ואינו אומר נתתי לפניכם, אלא התורה באה כאן ללמדנו, שהבחירה הנתונה בידי האדם למאוס ברע ולבחור בטוב קיימת ועומדת בכל יום ובכל שעה, כל זמן שהנשמה בקרבו ניצב האדם בפני פיתויי היצר הרע, ועליו להיאבק בלא הפסק בכוחות אדירים המופעלים נגדו, במטרה להסיטו מדרך הטוב, מציאות זו באה לידי ביטוי במאמר הבא של הלל הזקן, "אל תאמן בעצמך עד יום מותך" ("אבות ב, ה). הלל מזהיר כאן את האדם, שלא יסמוך על הישגים טובים שהשיג בעבר, אלא יתבונן בערנות מרבית לעבר האתגרים הניצבים לפניו בכל יום ויום, וערנות זו תסייע להצלחתו בדרך החיים, בדומה לכך קורא משה לבני עמו, "ראה נותן לפניכם היום ברכה וקללה" מציאות החיים היא, שבכל יום מזומנות לפניכם שתי הדרכים דרך הברכה ודרך הקללה, והכרת מציאות זו תסייע לכם לבחור ב"דרך הברכה".

אומרים שאיש שמכניס אורח צריך שיהיו לו 2 סימני טהרה, 1. מפריס פרסה, פירוש שיחתוך פרוסות לאורח שיהיה מוכן לאכילה, 2. מעלה גרה, שגם המארח יאכל עמו שירגיש האורח נעים.

אִישׁ – ערכו ומהותו של האיש, נמדד - **בְּמַתְנַת יָדָיו**, לפי הצדקה שהוא נותן. (הגאון רבי אליהו חיים מייזל זי"ע, אב"ד לודז')

איתא במדרש שכשאדם נולד כפות ידיו קמוצים, כאילו הוא מחזיק בחזקה ואומר הנני מתכוון לתפוש את כל העולם כולו, אך כשהולך לעולמו כפות ידיו פשוטות ופתוחות כאילו אומר הנה

ראו שלא לקחתי עמי כלום מהעולם. וזה מרומז בסמיכות הפסוקים "לא תקפוץ ירך מאחריך האביון" דהיינו שתתקמץ מלתת צדקה בתואנה כי יגרע מהונך, אלא דע לך כי הסוף יהיה "כי פתוח תפתח את ירך" דהיינו בעת מיתתך כפי המדרש הנ"ל ויראו כולם כי לא אגרת לך מאומה ואינך נוטל עמך כלום מכל עושרך. (הרה"ק ה"דמשק אליעזר" מויז'ניץ זי"ע)

איתא מהאריז"ל, שאלול הוא זמן מסוגל לקבלת התפילות, ולא רק בענייני רוחניות, שיש הבטחה "אני לדודי ודודי לי", "אלא גם בענייני העולם, זמן זה מסוגל לתפילות, כי יש קירבת א-לוקים. מה שמפריע לאדם בעבודת ד', זה ה"אני" "אני בטל לדודי! אין לי רצונות! הרצונות של דודי הם הרצונות שלי, וכשאדם מצליח למשך מ' יום לבטל את ה"אני" להתגבר למען ה"דודי", אז "דודי לי" זוכה לסיעתא דשמיא עצומה. [הגה"צ רבי דניאל זר שליט"א]

אלול הגיע, כתב הגאון רבי יהודה צדקה זי"ע"א ראש ישיבת "פורת יוסף" שסדר הפרשיות: ראה, שופטים, כי תצא, כי תבוא, נצבים, וילך, האזינו, וזאת הברכה למעשה רומזים לנו דבר נפלא על ימים אלו! וכך ביאר הרב – כידוע "ראה" זה ר"ת: "ראה אלול הגיע". "ולכן צריך לשים "שופטים ושופטים" כדי לבדוק את מעשינו (צריך האדם למשמש ולפשפש במעשיו) ולזכור תמיד את "כי תצא" כלומר את שעת היציאה מהעולם הזה שעלינו להגיע לשמים, שזה בבחינת "כי תבוא" ושם כידוע "אתם נצבים", שצריך לעמוד למשפט לפני הקב"ה על כל המעשים. ולכן עלינו לקיים את "וילך", שצריך ללכת ולעשות חשבון נפש על כל הפעולות והמעשים וכך נגיע למעלת "האזינו" כלומר, שנשמע ונאזין מידי יום לשיעורי תורה, עד שבסוף נגיע ל"זאת הברכה", שתשרה הברכה במעשה ידינו בזכות קבלת "עול התורה והמצוות"!

"את" הברכה, ואצל הקללה לא כתוב "את" הקללה, אם ה' נותן ברכה זה בשפע מא' עד ת'. המלה "והקללה" מתחילה באות ו' ומסתיימת באות ה' שהם אותיות סמוכות זו לזו שיהא מה שפחות.

באם הישיבות, ישיבת וולוז'ין, לא יצאו כלל לפגרת 'בין הזמנים'. גם בארץ ישראל, בישיבת 'פורת יוסף', לא יצאו לפגרה. מידי קיץ פורסמה מודעה בלוח המודעות בישיבה, מטעם ראש הישיבה מרן הגר"י צדקה זצ"ל, המאפשרת לבחורים החפצים בכך לנסוע לחוף הים בערב שבת לאחר ה"סדר", ותו לא.

בחורים בבין הזמנים מצד אחד עושים מעשה בהמה כמו שכתוב 'בהמה מבעטת ברגליה ומתיזה צרורות' (כדורגל), ומצד שני עושים מעשה מלאכים כמו שכתוב על אדם הראשון 'והיו מלאכי השרת צולין לו בשר' (מנגל).

ביום א' באלול מתחילים לומר לדוד ה' אורי עד שמחת תורה, על פי המדרש אורי זה ראש השנה וישעי זה יום הכיפורים, כי יצפנני בסוכו זה סוכות .

ביציאתו לדרך יטול עמו סידור וספר ללמוד.

בספרו 'דרכי חיים' מעיד ומספר מוה"ר רפאל צימטבוים ז"ל, מי ששימש כגבאי אצל הרה"ק רבי חיים מצאנז זי"ע, בעל 'דברי חיים': באחד הלילות התעניין אצלי הרה"ק מצאנז מה מצב בריאותו של יהודי שלאחרונה נפל למשכב. השבתי שביקרתי אצלו היום בבוקר, וראיתי שמצבו כך וכך, אבל איני יודע מה מצבו כעת בלילה. השיב לי הרבי: וכי מהבוקר לא היית לבקרו עוד פעם?! וכי סבור אתה שביקור חולים פירושו להגיע לביקור רק פעם אחת אצל החולה, ואחר כך לשכוח ממנו ולהמשיך בדרכך, לא ולא! עיקר החשיבות של 'ביקור חולים' הוא - להתעניין באופן קבוע אם לא חסר לו מאומה.

בעל המאה, בעל הדעה... וּבְקֶרֶךְ וְצִאָנָה יִרְבֵּנוּ וְכֶסֶף וְזָהָב יִרְבֶּה לָךְ וְכָל אֲשֶׁר לָךְ יִרְבֶּה (דברים ח, יג) כותב הגה"ק רבי יעקב קטינא זי"ע, אב"ד חוסט, בספרו 'קרבן העני החדש', שיש שרמזו בפסוק זה בדרך צחות, שדרכו של עולם שאין מתחשבים בדעתו של עני, כאמור (קהלת ט, טז) 'חכמת המסכן בזויה', אולם כאשר העני יתעשר, תיכף ומיד אנשים רואים בו גם כאיש חכם ולמדן, וגם בעל מנגן ובעל תפילה, ומוכתר בכל מידה נכונה... כך שכאשר וּבְקֶרֶךְ וְצִאָנָה יִרְבֵּנוּ וְכֶסֶף וְזָהָב יִרְבֶּה לָךְ, אזי למרבה הפלא תיכף ומיד - וְכָל אֲשֶׁר לָךְ יִרְבֶּה - גם שאר המעלות והכישרונות שלך יתרבו...

ברכת המזון בישיבה - הואיל וברכת המזון צריכה כונה וכובד ראש והיא דאורייתא לפיכך צריך לברך כל ברכת המזון בישיבה [ואפילו ברכה רביעית] ולא בעמידה, בין שאכל בעמידה או בהילוך צריך לישב משום כבוד הברכה וכדי שיוכל לכוין יותר, [ומהלך בדרך ראה להלן], ואף המסובין שיוצאין מן המברך צריכים לישב ובאימה.

ברכת המזון במכונית - הנוהג במכונית אע"פ שהוא בדרך צריך לעצור הרכב ולברך ולא כשהוא עוסק בנהיגה, אא"כ הוא בגדר סכנה לעצור אבל הנוסעים יכולים לברך בישיבה ברכב.

בשתי המילים שנאמרו ב'בן סורר' "איננו שומע!" כיון שאיבד את חוש השמיעה, הוא אבוד. חז"ל אומרים במסכת בבא קמא [פ"ה]: "קטע את ידו, נותן לו דמי ידו. שיבר את רגלו, נותן לו דמי רגלו, סימא את עינו, נותן לו דמי עינו. חירשו, נותן לו דמי כולו". מחיר כל הגוף, מדוע? כי אדם ללא יד, הינו בעל מום, ששווה לדברים אחרים, אך הוא נשאר אדם. אבל אדם שאיבד את השמיעה, נורא ואיום. חירשו, נותן לו דמי כולו. אם "איננו שומע", כמעט אין לו עתיד. הוא

אבוד. ה' רוצה שנשמע אל קול ה'שופר' ונבין מה תוקעים. 'שפרו מעשיכם' [ויק"ר כ טו] וחזרו בתשובה! זו קריאתו של ה'שופר'. לא לישון בתוך הבלי הזמן, לא לטבוע בים הכסף והרצונות, כך מסביר הרמב"ם את קול השופר, ולכן בן סורר ומורה נידון כבר עכשיו על שם סופו, כי אפסה תקוותו.

"גם הבחורים מבטלים רוב הימים ב'בין הזמנים' והולכים ברחובות בביטולים ובטוילים. ויש לכל ירא ה' וחרד לשום ליבו לכל זאת. והיה ראוי להאריך בכל זה, אך אמרתי לי אולי לא יהיה משגיח בדבר" (המהרש"א התנגד בחריפות לחופשת 'בין הזמנים').

דרכון או תעודת זהות, הוא מוקצה ואסור לטלטלו, בזמן חירום מותר לשאת אותו.